

Milan Koch

[básně a prózy – 1971?]

Úvodník

Vzrůstající zájem příslušníků ozbrojených sil i široké veřejnosti o životní úroveň dal v poslední době podnět k zpracování tun papíru na toto mrtvé tajemství. Jsou to díla většího či nejmenšího rozsahu, která vůbec ještě nespátřila světlo světa, které je mrtvé tajemství. Jejich charakter je buď informativní, nebo naopak speciální, určený ke zvláštním účelům zachovat mrtvé tajemství.

Kniha tato, kterou vám předkládám, se svým čistě osobně-neosobním zpracováním, uspořádáním i vytčeným cílem, který jsem si doposud nevytkl, poněkud liší od všech dosavadních nepublikací tohoto druhu. Jejím hlavním úkolem je sloužit a dosloužit jako učebnice sebeobranu všem, kteří mají o ni vážný zájem.

Psanec

Standa mě nečekal

Myš snědla kočku
silnice ještě spala...
Přijel jsem do Mladé Boleslavi
na kole
abych navštívil její osidla
Hned na okraji města
přepadlo mě auto
byl jsem jako cukr
bílý a sladký a v pytlíku
v myšlenkách
Na každém rohu stála zelená kobylka
všude kolem umíral svět
otisky prstů tápaly po obloze
sekunda plavala do Kosmonos
klece řinčely mřížemi
na věčnosti
kráva pískala na kopyto
„Volho Volho“

Za dvě hodiny
stál jsem nad postelí ve které spal Standa
pod od molů prošívanou dekou
Na stole ležel ubrousek přilepený na knedlík
a prudké slunce
které nemilosrdně tavilo okenní skla řeky
sibiřskými raky

Otevřený dopis Psance Floyda Národnímu shromáždění

Vážení soudruzi poslanci,

oznamuji Vám, že jsem se rozhodl rezignovat na funkci prezidenta Československé socialistické republiky po těžkém snu, který jsem měl ze včerejška na dnešek. Vaše ruce jsou volné! Byly vždycky volné? Toto své rozhodnutí jsem učinil po bedlivé úvaze, vycházejí ze své vnitřní situace, která u mě v současné době je, dále z toho, abych pomohl svým krokem k dalšímu rozvoji socialistické společnosti, k upevnění naší socialistické vlasti.

Prosím, abyste mi uvěřili, že po dobu své činnosti jako občan republiky jsem se snažil vycházet vždy ve své práci ze zájmů našeho pracujícího lidu, ze zájmů naší vlasti, ze svých vlastních zájmů, ve shodě s vašimi socialistickými cíli.

Prosím, abyste mi uvěřili, nemám na to nervy, hrát si na občana!

Což teprve být prezidentem –

Vyhovět 14 milionům lidí je nemožné!

Snažil jsem se, abych i jako občan republiky přispěl k upevnění mezinárodního postavení naší republiky a zabezpečení její bezpečnosti. I to jsem shledal za nemožné!

Do funkce občana republiky jsem byl navržen Ústředním výborem Komunistické strany Československa a schválen Vámi, soudruzi poslanci.

Své rozhodnutí odstoupit z funkce občana a rezignovat na funkci prezidenta republiky oznámím v nejbližší době i předsednictvu Ústředního výboru Komunistické strany Československa.

Prosím, abyste vzali na vědomí mé poděkování za Vaši spolupráci se mnou, o které jsem neměl ani poněti.

Přeji naší socialistické vlasti, Československé socialistické republice, nových úspěchů na její cestě neznámo kam vpřed v zájmu i nezájmu našeho lidu, v zájmu i nezájmu pokroku a míru.

S bezprávným pozdravem

Psanec

V Praze dne 28. října 19ý hodiny roku 19ýho71ho.

II. antiautoritářská bakuninovská filharmonie

„Polej velmoc benzínem a zapal ji“

Karel Veliký je veliký
na všechno je výbušnina
život je prostý
domov je roznět
Kolik obdivu zasluhuje člověk nevykoná-li žádný atentát?
Modlím se Ó ať se narodí bomba která osvítlí lidstvo.
Poezie je poslední křížová výprava
každý rukopis dostane klepeta
básníka prohlašuji za fakíra
básník je jogín z lásky v kráse
básník není lék proti kašli
a láska není povinnost
láska se nedá organizovat
a květina krása se nedá volit přes noc
jako koleno oblíbeného herce
po svatodušních bouřích
prvního července čtyři minuty po dvanácté
nylonový plášť do deště
nadouvá kousavý vítr
z výše dospělých šibeníc z hlubin nebes Sibíře
buď vůle má
první otázka je ta kterou si první položíme
výbuch ve Sjezdovém paláci není žádná hezká vrtošivá žena
Čím více trhavin tím více lásky
Čím větší tyranie tím více se stupňuje individualismus
sám a vždy zcela sám
a bez prostředků s prořídrou hřívou vlasů
a neupraveným plnovousem s dravou chutí k pokrmům života
s dynamitovou bižutérií v kapse ošumělého saka
člověk bz pasu
sladké Óm, nestraník
capo del popolo

Gambit malvazem v cévě Siemens-Martinských pecí

Krevel ocel pat mat
Jsi na tahu brácho
 prvorozený jako Ezau
 zarostlý jako Kristus
 napřáhni tedy po tom rukou
 přidrž se nad vodou
 a dej jim nátěr
brácho!

Mlčením čekají dychtivě
 černé a bílé
 rozryté kostky šachovnice
 na koupání v Nilu
v tomto nejhorším případě
 jako jediné krytí
 svět se vtírá
 brácho!
v tomto nejhorším případě
 varuj se omylu
omyl je to všechno
 co jsi nepřijal za své
 a to co jsi za své přijal
 je tvoje jediné bytí

Svázaný ve smečku mosazných psů
 nad notací žalu
 udává takt ten
 kdo překoná ztrátu času
ve vývinu sebe –
žádný čas pak není ztracený
 nebyl-li zachycený
 v nadmořské vile čerpadlem smrti
 nenávisť k volnosti
 nejednej proto s jezdcem v rukavičkách
než řekneš mat
 je vše v tahu – brácho!

Hra je zdánlivě rozhodnuta
Oběti dostaly zásahy divokým střelcem
Rozečtené stránky přitlučené napínákem ke zdi
rozsáhlé nedopsané kapitoly ve předním voze na indexu
 od věčnosti čekají
 na tvoji ruku která je jediná
 na tvé políbení které je nevyhnutelné
 jako ty sám
 neboť ty jsi ten vyvolený
brácho!

Tuhé maso teplé jako louh
 vyrostlé z dětských šatů

tam kde každý jiný pohyb mimo nařízení
 má za následek ztrátu života
 smrkni do roztoku
vše se opakuje
 kouř z cigarety a pěna na rozkroku
někdy jako bys neměl do čeho šáhnout
 a tehdy se kousni
 kousni do náhody
 zachraň co můžeš
 zachránit můžeš všechno
brácho!

Pod širým nebem necitelné srdce
 nezasadí ránu
 která by byla smrtelná
v neznámém koutě jarmarku šachovnice
 podbij barvy
 rychle
 přisad' svoji krev
 s pusou plnou vody
 ve které jen čas zůstává čistý
 jako ty
brácho!

Člověk si myslí vždy v nepravou chvíli
 že do nebe se vtěsná
 se svými širokánskými rameny

Všem spiknutím proti civilizaci

Tisíce neonů této vyspěle nevyspělé společnosti ozařuje den se dne stále více a více naše zoufalství.

Po kolikráte se to už odvracejí naše oči od toho chameleonského juristického svince a holohlavého a holobradého? ---

Nesčíslněkrát naše apatické oči – naše oči! obrácené nad hory a sny.

Tolik let!

Východy a západy činžovních domů.

Tolik let! pokusů o ani jeden den stejný, o ani jednu noc stejnou, stále někde jinde, pořád s větrem na odchodu. A přesto vidíme věčně jeden starožitný přízrak, který nám je neustále v patách & neustále před námi.

Návrat & Odchod & Návrat

Auta a zase auta! Policejní hlídky na křižovatkách! Květiny, které vadnou. Města, jejichž zdi stárnou! Plody, které hnijí! Lidé, kteří se zpíjejí do němoty!

Tolik let! Samota a společnost. Pot těla a úzkost duše. Sebevražedné záchvaty. Tvrdnoucí játra. Ploché nohy. Nezadržitelné slzy, slzy polykané, které ze zoufalství krystalizují v hrdle.

Tolik let! civilizace nás dohání k degeneraci.

Tolik let! civilizace nám podává slivky z nějakého ponurého pivovaru nikoliv život.

A tak nezbývá nic jiného nežli zde zemřít pro nic a za nic.

Palba dojmů! Mistral rychlovlaku! Každý den a každou noc neustále se zvětšující vibrace pocitů. A my za nimi, před nimi a v nich se roztáčíme a vibrujeme, jednou horkem, podruhé zimou a uchopit je, stát se jejich pánem, získat o nich přehled, na to není čas – nesmí být na to čas.

Zatím stále pokračujeme v ubohém zápase, připoutáni k letišti beznaděje, které nechce zhasnouti. Práce, kterou jsme snad vykonali, ospravedlňovala snad něco, ale ne nás... my se nemůžeme ospravedlnit žádnou posvěcenou prací. Žádná posvěcená práce pro nás neexistuje. Jen hra – jenom Hra. Jen na tu máme odvalu, na nic víc, i když všechno kolem nás zápasí a je snad dokonce přesvědčeno o svém smyslu, o svém kontíku ve spořitelně. A tak ze svých snů lisujeme oleje, děláme si náladu a plni hrůzy díváme se na zástupy chodců, kteří jdou pravidelně každý den k píchačkám Rafinérie života do Továrny na mýdlo! do Továrny na umělý tuk. Tam někde je ta mánie, která tvoří dějiny. Dějiny lidstva. Dějiny, do kterých se pokoušíme marně zasáhnout. Dějiny, které se obracejí proti lidstvu. Dějiny: zoufalý čin, když jiného nic nám nezbývá, pohyb, pohyb v posteli, pohyb do tramvaje, dramatický pohyb, pohyb tam a zase zpět, tam, kde už to nepoznáváme, tam, kde už se nepoznáváme, tvoříme se a věříme v náhodu, v dobré výsledky své práce, v šťastnou náhodu, že to vyjde to, na co jsme vsadili, aniž víme na co, a scházíme se u púllitříku nebo u televize, když nás vynálezy učí vděčnosti a úctě & vůbec nám nedávají důvěru v budoucnost, kterou již tak dlouho očekáváme, a že vůbec přijde zepředu, ale odněkud zezádu z divoké krajiny, odkud se odpoutal gymnasta z trampolíny. Jak

veliká cesta na které se stále ubezpečujeme, že po ní jdeme.

Všichni máme zodpovědnost ale, za co? Za co & před kým, za práci, která se nám zdá beznadějná předem, ještě dříve, než ji učiníme.

Kamarádi! kteří jste se shromáždili okolo těchto řádků, které napsal pokrok, a už vás nebaví protestovat, už vás nebaví žalovat té samé společnosti, na kterou ukazujeme káravým prsteníčkem, o kterou se opíráme, když je nám nejhůře, a která si z toho všeho dělá šoufky --- Kamarádi! Jestliže už vás nebaví usínat za sladkých nocí s nejkrásnějšími dívkami, které jste si připodobnili k svým ideálům, které si vás připodobnily k svým ideálům, a už vás nebaví ohmatávat civilizaci rozkrok za bezměsíčných nocí, vyprávět si o ní, o něm, nebo smyslně mlčet, jestliže nevěříte v jedinou barvu, ale v nekonečnou kruhovou stupnici odstínů & v nekonečné množství pravd a jestliže nedokážete, aby jedna z nich nad vámi zvítězila tak, abyste věřili jí jako jediné nepřekonatelné naději = jestliže Ano, odvráťte oči!

Kamarádi! kteří jste zůstali a věříte, že Boha nelze uvrhnou ti do okovů, nebaví vás mluvit o utrpení až do vyvanutí ,až do té doby, než padnete, než padneme = nám už nejde o to, aby se nějaké děti dočetly, že jsme také jednou byli... také v utrpení a že jsme je na to připravili, aniž bychom hnuli prstem = nás už nebaví dělat pokrok v nenávisti ani v lásce, spojovat se s Ďáblem nebo Bohem /dělat jako že jsme s nimi spojeni/ =nám už o nic nejde, protože jsme vyřazený a jiný zástupy jdou kupředu --- Tam. Ať jdou a nechají nás v klidu zhroutit se za obzorem na opačné straně jako dobrovolní chudí, kteří spatřili pozadí, kteří vstoupili do předpokojů a byli srazeni ze schodů, zůstali viset někde v mezipatře na zábradlí, neboť jsme se nenarodili jako bílý nebo jako jiný zločinný úmysl a pistolí na dosah krku.

Věřit můžeme všemu a to je náš konec ve společnosti, kde vládne civilizace. Můžeme dělat všechno a nic, ale nikoliv se slepou oddaností vědě. Jsme rozkolem, podvojným rozkladem, a tak se podle toho chováme.

Kamarádi! Člověk se odlišuje od zvířete tím, že vědomě pracuje, od stroje tím, že nepracuje, ale... Tvoří.

Kamarádi! Civilizace z nás chce nasekat stroje = automatické buzení, automaty, automatická chůze, myšlení Jen v určitém úseku, pilulky na náladu, umělé ruce, transplantovaný večný život, atd.

Kamarádi!

– je pokrok v tom, aby soudobý člověk byl vymazán?

Je třeba povstat, dokud je čas, aby k tomu nedošlo.

Smrt Je lidská, jenom stroj může být věčný vzhledem k délce našeho života. Naše spiknutí proti civilizaci přichází a jednou musí přijít jako gigantická vlna, která zaplaví obrovská stáda rejnoků opilých z techniky. Musíme být jako molové, kteří narušují naše šaty, abychom mohli ještě spatřit svoje nahé tělo, drobné otvory svědčí o tom, že jsme ještě lidmi. Jako oni musíme narušovat plášť civilizace, tento bezohledný krunýř, nesmíme připustit, aby člověk proměnil se v lokomotivu, aby to, co vytvořil, jej ovládlo tak, aby již netvořil.

Narušujme j i ž d n e s b u d o u c í s v ě t č í m k o l i !

U d ě l e j m e s i z c i v i l i z a c e r o m a n t i k u !

Co může být krásnějšího než samočinný počítač zarostlý travou, koleje končící někde uprostřed lesa bez začátku, silnice plná výmolů – dlouhá, šedivá silnice, pokrytá dešťovou vodou, autobus zarostlý kopřivami v údolí a rezavějící, plný mravenců, ojeté pneumatiky /8

obrostlé žitem, obytné budovy rozpadlé, v jejichž sklepeních pobíhají krysy, na jejichž oknech místo skla visí pavučiny – co může být krásnějšího?

S p ě m e m e z i r o z e b r a n ý m i r o b o t y !

Obsah

Úvodník	1
Standa mě nečekal.....	2
Otevřený dopis Psance Floyda Národnímu shromáždění	3
II. antiautoritářská bakuninovská filharmonie	4
Gambit malvazem v cévě Siemens-Martinských pecí	5
Všem spiknutím proti civilizaci	7

Tento soubor je volně k užití pro osobní a studijní účely. Komerční šíření zakázáno. Další texty z pozůstalosti Milana Kocha a ediční poznámku naleznete na stránkách Libri Prohibiti www.libpro.cz. Pokud jste v těchto textech objevili nějakou chybu, prosíme, obraťte se na editora e-mailem ondra.hornik@gmail.com.

Tento výstup vznikl v rámci zastřešujícího projektu »Paměť jazyka, svědectví literatury: analýzy literárního a lingvistického prostoru napříč žánry a kontexty«, projektu »Příprava vydání díla Milana Kocha« řešeného na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy z prostředků Specifického vysokoškolského výzkumu na rok 2016.

© Milan Koch, 2016

© Bc. Ondřej Horník, student Filozofické fakulty Univerzity Karlovy, 2016